

Από τώρα το κορμί, σαν κλωστούλες μεταξένιες, λές κ' έρχόντανε, λές και φέγγανε κάτι ψιλές ολόχρυσες άχτιδες, λές κι απόβγαίνε κάποιο ξαθόγλυκο, ήμερο φως, που έπαιζε και κρυβότανε ανάμεσα στους ίσκιους και τις άσπριλες της σάρκας της μυρωμένης. Στις μέρες του καλοκαιριού τις πιο λαμπερές, ένας άπεράντος σιτόσπαρτος κάμπος, στάχια γιομάτος και ζωή, δίπλα στο πλάσμα το μικρούλο πούτανε πλαγιασμένη στην κορφούλα, θάμοιζε τιποτένιος, δε θα είχε μήτε μεγαλειό μήτε φεργοβολιά όσα έδειχνε το χνούδι φως εκείνο το μισόσκιεπο, ήλιος και πλάση μαζί, μήτρα του κόσμου.

Αξαφνα, εκεί που ήσυχαζε ή Μυριέλλα, φάνηκε ο Γιάννης. Άνοιξε τα βλέφαρά της κι ανάτειλε τώ ματιών της ή άβγούλα ή γαληνή. Ο Γιάννης κατέβαινε από το βουνό, από τη βοριανή τη βουνοσειρά μάλιστα, όπου είχε περάσει τη νύχτα στο κυνήγι, γιατί ως και γι' άφτόνε δύσκολο είτανε να κυνηγήση τη μέρα με την κάψα. Θήρησε αγριόγιδο, που το πλεδροδώρσε με πέτρα, και της τόφερε. Κάθισε πλάγι της και της δηγήθηκε τα καθέκαστα, δηλαδή τα ίδια πάντα, και τάζερε άπ' όξω ή Μυριέλλα, δυό χρόνια τώρα που καθότανε στο Νησί με το Γιάννη. Καιρός πιά που είχανε σωθ ή και παρασωθ ήσά φαγωσίμα βρήκε τότες στο καράβι. Έμαθε γλήγορα ή Μυριέλλα να τρώη ό τι έτρωγε κι ο φίλος της, φρούττα χιλίων ειδών, καλαμπόκια, που είτανε τώ ψωμί τους, κάτι πολύ δυναμωτικά και γουστερά χόρτα, που βγαίνουνε στη Μασατιέρα, κραδίθες, άπό τις πελώριες εκείνες, που ώμες είναι περίφημες, άστακούς, ψάκια, φώκια ή φαρόσκυλα, σαν έπιανε ο Γιάννης, άχελώνες πληθος με τάβγα τους, και κατσίκες, ήταν είχαν όρεξη για λίγο κρέας. Τόψηναν ή δεν τόψηναν, όπως λάχανε. Δηλαδή φωτιά είχαν, άμα θέλανε φωτιά κανείς έσκολα και με σωρό συστήματα γνωστά σ' όλους τους μοναξιώτες, είτε με πέτρες, είτε καθώς το συνηθίζουν οι άγριοι, με δυό ξύλα που τα τρυπάς το ένα στάλλο, και τα γυρίζεις γοργά γοργά ως που να πιάση, είτε και με το γουαλί του Γιάννη, που άφτό πιά δεν τό χωρίζονε. Θεός φυλάξη νάφηση πουθενά το κανοκιαλι του! Μά έσθινε κάποτε ή φωτιά, και βαριούντανε νανάψουνε. Τότες ψήνανε λιγάκι το κρέας στον ήλιο καλός τρόπος και τούτος, μάλιστα δά στην Μασατιέρα.

Έτσι τοιμάζονταν και τώρα ή Μυριέλλα να τό ψήση. Άφου σηκώθηκε λοιπόν και φίλησε το Γιάννη χαδεφτεκά, για τό πεακίσι, πήγαινε να κατεβή αντίκρου, στο καράβι. Μά ο Γιάννης είτανε σαν άποσταμένος άπό τό κυνήγι τό νυχτερό και γύρθε νανάψη.

— Μή νοιάζεσαι, λείε. Έγώ φρόντισα. Τάφρησα όπου πρέπει. Άμα μεσουρανήση, πώς και τό σηκώνεις. Κάθου τώρα έδω, κι άφου τον τζάκισης του λόγου σου, όριστε κλαδί με τα φύλλα του, να μ' άερίζης όσο κοιμουμαι, κ έπειτα με ξυπνάς.

Ο Γιάννης κ' ή Μυριέλλα δε μάλλωναν ποτέ τους. Τό χατίρι του να του χαλάση; Έκαμε λοιπόν όπως της είπε. Έπεσε ο Γιάννης και πήρε άφτη τα φύλλα, να του δροσίξη τό πρόσωπο, κινώντας τό κλαδί.

Όρατός είταν ο Γιάννης και τον καμάρωνε ή Μυριέλλα. Δε θα πη όμως πως μήτε άφτός, σα ζύγωσε, μήτε άφτη, σαν τον κοιτάζε τώρα, βάζανε τίποτις με τό νοϋ τους. Με τα φαγωσίμα του καραβιού, είχανε σωθ ή και τα παννιά και τα βούχα. Να φορη φύλλα, να φρειάνη φουστανάκια κάθε τόσο, γλήγορα τό βαρέθηκε ή Μυριέλλα. Έπειτα, κι άπό ποιόνε να κρύβουνα στην μοναξιά; Είχνε συνηθίσει κ' οι δυό τους γυμνοί. Μήτε προσέχανε πιά. Με τη ζέστη μάλιστα, τί φυσικώτερο; Τόσο φυσικό, που άφου άφρισε λίγη ώρα τον καλό της, τό χεράκι της έγινε πιο άργό, σταμάτησε άγάλια, έπεσε και βασιλεύσαν τα ματάκια της,

σαν του Γιάννη τα μάτια. Κοιμοούνταν άφτός, κοιμοούνταν και κείνη. Είναι ή άγάπη όλη άπομίμηση παντοτεινή.

Κοιτούνταν έτσι κ' οι δυό τους στον ίσκιό της κορφούλας, ήσυχοι και στον ύπνο τους άδερφομένοι. Βέβαια πως άπό τη στιγμή εκείνη, που πλκιάσανε άντάμα στην πρώτη του καραβιού, βέβαια πως χηρήκανε πολλές φορές, βέβαια πως χηρούταν άκόμκ την άγάπη, μ' όλη τη δύναμη της νιότης. Η θάλασσα, όταν τάνεμι τη γλυκοχαδέθει, δεν έχει μουρμουρητό πιο χαριτωμένο άπό τα μουρμουρητά της καρδιάς τους, που τήκουγε ή άναποδογεμένη καρήνα, και τί άλλο είναι για κάθε άθρωπο ή άγάπη, παρά καράβι πλεούμενο στάνοιχτό, και μιάν ώρην άραγμένο στη στρώμα; Μά είναι καράβι και θάρμενιση. Μήπως δεν τό είδαμε κιάλας σπατμένο, κολοθωμένο, να τό πάρη ως τόσο και να τό φέρη ο Γιάννης, με τίποτα, με δυό βαρέλια, στην άλλη άκρη του Νησιού; Πάντα τους δεν μπορούσανε τα δυό παιδιά μας να καθουναί μέσα; έχει ο έρωτας δική του ώρα; έχει τη δική της κ' ή άγάπη. Κ' έτσι τους βλέπουμε ξέγνοιαστα νανάπαθουναί. Τι παίζεις νανάπαθουναί ή να πορπατούνε γυμνοί, όπως τους είκαμε ο Θεός; Καλλία, παρά να ζούσανε, ως και τό καλοκαιρι, κουβαριακμένοι σε κανέναν τόπο της παγωνιάς.

Η ζέστη τέτοια έφανε στη Μασατιέρα; θήφανε άλλα τό κρύο σε καμμιάν άλλη μεριά του κόσμου. Παντού όμως, ό τι κλίμα κι άν έχει, θάλλαξη τον άθρωπο ή μοναξιά. Τό ξέρουμε πως και με τί τρόπο άλλαξε το Γιάννη άρχίζε τό ίδιο νάλλαξη και τη Μυριέλλα. Τόβλεπε άφτό άπό τα παραμικρά, κι άπό τό πρόσωπο κι άπό τό φέριμό της, όχι μόνο τώρα, σαν ξύπνησαν οι δυό τους, σαν κατεβήκανε στο καράβι, σαν καθήσανε να φάνε, με ως κι άπό την καθμερινή τους τη ζωή. Που τάγριο τό κορίτσι που τραβιούντανε στην άμμουδιούλα; Πάει άφτό πιά. Δε θα πη πάλε πως ή Μυριέλλα έπαιζε χωράτθε και γελούσε όλη μέρα. Ξεναντίας. Έμοιαζε σαν πιο ήσυχη, όμως και σαν πιο συλλογισμένη. Τό πρόσωπό της τό έξυπνο φαινότανε κάποτε σαν κοιμισμένο. Τό ύφος της εκείνο τό περήφανο, που τόννοιωθε κι άπό τό στάσιμό της, άπό τον τρόπο της να βαστάη τό κεφαλάκι της άψηλά, τό ύφος της τό άκατάδεχτο, βέβαια δεν είχε τσακιστή ολότελα, με λές και να χαμήλωνε. Ίσως πρέπει να πιστέψουμε πως στην έρμιά, της πλάσης τό μεγαλειό, που φανερώνεται σ' όλο του τό μυστήριο τό τρομερό, περηφάνεια δε σηκώνει.

Δε σηκώνει, πάω να πώ, μήτε γέλοιο μήτε παιγνίδια, σαν τάχα να τάγαπή ή ούρανός, σα να τάγαπή ή άπεραντοςόνη, να πέφτη πλάκα στην ψυχή μας άπάνω. Τώρα ως και τό παιδικάτικο, τό παιχινδιάτικο τό ύφος της Μυριέλλας πήρε άλλο τρόπο, άλλη χρωματιά. Δε γελούσε ή Μυριέλλα, χαμογελούσε. Κι αλήθεια, τώρα που την είδαμε, σαν ήρθε ο Γιάννης άπό τό βουνό, ή Μυριέλλα τον φίλησε γλυκά, γλυκά τον κοίταξε, με δέν άκούστηκε να βγάλη λέξη.

Πολλά συναμεταζύ τους δε λέγανε. Στη μοναξιά, κρυφαλειούνταν πιο έσκολα οι καρδιές, και δεν έχουν ανάγκη άπό λόγια. Τα ξέρουν όλα, πάντα βλέπουνε τα ίδια. Η άλαλιά τους, καταντάει σαν είδος ύφασμα ψιλοψλούτσικο, που κάθε του κλωστήρας ήπάει άπό τον έννευ στον άλλο, τους σφιχτοδένει μυστικά και δλόσιωπα.

Να μη θάρρούμε ως τόσο πως ο Γιάννης κ' ή Μυριέλλα τό κάνανε πείσμα ναπορέθουνε τη συντροφιά. Τόσο λίγο μάλιστα την άπορέθουνα, που έμοιαζε σα να ή άλλαξε πρόσωπο κ' ή κατοικία τους. Ο Γιάννης άπό καιρό πιά παραιτήσε τη σπηλιά που καθότανε, προτού φέρη τη Μυριέλλα στα κατατόπια του. Μά ή

Μυριέλλα, λίγο λίγο, ζήτηζε ναρθουε τώρα μαζί τους και τα ζα. Έρθαν οι κατσίκες, ήρθαν άκόμη πιο πρόθυμα τα σκυλιά του Γιάννη. Μάιντρα σωστή, άγάπημένη μάιντρα, γιατί πιώτερο ίσως κι άπό τό Γιάννη τον ίδιο, τα φρόντιζε ή Μυριέλλα τα ζα τους, τα φρόντιζε δηλαδή με κάποια στοργή, με κάποια χάρδια που ο άντρας δεν τό γνωρίζει. Κι όσο περισσότερο άγάπας τό Γιάννη, τόσο πιο φιλικά φερνότανε και με δάφρα. Μήπως κανέναν ή άποροήση; Τέτοια είναι ή άγάπη; γυρβεί; πάντοθε να παρεχόση τους θησαυρούς της. Μπορεί και κάτι άλλο να γυρβή και για κάτι άλλο να λαχταράη, θέλει κ' ίδια της να παρεχόση άπό την καλοσύνη του κόσμου. Η άγάπη, άκόμη και σαν τραβιέται άπό τους άδιάφορους ή άπό τους κακούς, ή άγάπη θέλει τη μοναξιά, για να βλέπη ο κόσμος τη μοναξιά της.

Έδώ δεν την έβλεπε κανέναν παρά οι συντροφοί τους οι βουβοί. Για τότο τους χηδεβε κ' ή Μυριέλλα. Δεν είπαμε πιά πως είχε την ίδια την όφροσίση σταγρικ τα ζα, ταγριόγιδα, λόγου χ. Της άρεζε μάλιστα πολύ τό κρέας της κατσίκα. Λοιπόν άφινε να Γιάννη να πηγαιν ή στο βουνό, να ης φέρη που και που. Τη δυσαρεστούσε μονάχα που εν είτανε τότες μαζί του. Δύσκολο στη μοναξιά να ή ο καθέναν δουλειά δικιά του; δύσκολα χωρίζεται άπό τό συνηθισμένη, πρό πάντω σαν τον άγαπάει. Δύλως να τό ξέρη, δίχως να προμαντέψη τότες σε τί θα της χησιμέβε μιά μέρα, ή Μυριέλλα, ως και στον καιρό εκείνο που ή άγάπη τους ζωντανέθε χηριτωμένα με τα παιχνίδια της την άμμουδιά, ή Μυριέλλα λίγο λίγο έπαιρνε τα συνήθεια του Γιάννη. Συνήθειο συνήθειο, γίνεσαι άλλος άθρωπος, κι όταν είσαι φιληνάδα, γίνεσαι άπκράλληλαχτος σαν τό φίλο σου. Έτσι τόπαθε τό παιδί μας. Τα σηθήματα και τό τρέξιμο είτανε στην αρχή για χωράτθ; δεν άργησε να τό κάμη γούστο, να θέλη και του λόγου της να τρέχη και να πηδξ όπως κι ο Γιάννης.

(Στέλλο φύλλο τελειώνει.)

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—x Β. Σταμ. Στο γραφείο μας βρίσκατε καθμέρα, από τις 3—5 τάπομσήμερο. Όποια μέρα θέλτε, έλάτε—x. Ίξίωνα. Μάλιστα. Ο μικρός μας διαγωνισμός θα γίνη και τον Σεπτέμβρη. Για τους όρους, κοιτάχτε παρασμένα φύλλα.—Αψυχολόγητο. Λάθος τυπογραφικό ήτανε κι αυτό. Αντι Κο υ ρ τ ι δ η ς ο ι τυπογράφοι μας ξεφούρνανε έναν άνοπαρχο κ. Κο υ ρ τ ο υ τ ι δ η ν παρασυρθέντας φαίνεται, άπό τον Κο υ ρ κ ο υ τ ο μ ι σ τ ρ ι ω τ η που βρίσκότενε παραπάνω.—x. Άεροναύτη. Πεζά ποιήματα δε δημοσιεύουμε, άγκλα και τα δικά σας δεν είναι πεζά ποιήματα, μά άσκια φουκαμένα μ' άγέρα. Σαν άεροναύτης βλέπετε, που είσαστε! Δε φταίμε μαζί. Του λόγου σας ζητήσατε ε ί λ ι κ ρ ι ν ή κρίση καίτέτοις σας δίνουμε.—Σαρδανάπαλο. Η άπατήσή σας, σ' αλήθεια, πολύ Σ α ρ δ α ν α π α λ ι κ ή, να ζητάτε σώνε; καλ ή να δημοσιευόνα τα ποιήματά μας με με γ α λ α ψηφιά. Καθώς είδατε, και του x. Έρμονα τα συνέττα κι όλα τέλλα δεκαπεντασύλλαβα δά και μπρος δε τα δημοσιεύουμε με ψηφιά των 9 στιγμών, γιατί με μεγαλύτερα δεν τα παίρνει ή άράδα του φύλλου. Κ' έπειτα τί έχουν να κάνουν τα ψηφιά; Τό ποίημα να να καλό και δε χάνε τίποτα κι άν τυπωθ ή και με των 8 άκόμα —x. Φωτεινο. Για τό περιήρημο βιβλίό του x. Σκια μάς έτοιμάζει έπιφυλλάδα έ συνεργάτης μας; Σπύρος Άναστασιάδης ο ξετινάξας ήρωϊκώτατα στο «Νουμά» τους «ρητορικούς λόγους» του Μιστριώτη και τον «Παραλήθη Κλέωνα». Ίσως άπό τόλλο φύλλο να την άρχίσουμε κιάλας.— Σ' έναν συντρομητή μας. Ξέρете γιατί τό «Ν. Άστου», ξαναδημοσιεύοντας ένζ άπό τα τελευταία τραγούδια του Λέαντρου Παλαμά, μιμήθηκε τα παρικλέσπατα «Παναθήναια» και δε σημείωσε πως τό πήρε άπό τό «Νουμά»; Γιατί λείπει ο x; Καλαμάνος και τα κοπέλια του νοστιμεύονται τέτοις μικρολπωδούσις. Καλάλι τους.